

KAPITEL 1

DET STORE BRAG

Viktor stod og rørte i en lille sølvgryde med den ene hånd, mens han tog proppen af en brun flaske med den anden. Under gryden brændte en svag og kontrolleret ild i et kar med høje kanter. Hans mester, alkymisten mester Marvi, havde sagt, han skulle passe ekstra på, når han om lidt hældte væsken ned i gryden, fordi den ville få det hele til at syde voldsomt.

Viktor var mester Marvis lærling, og det var næsten et år siden, han som 14-årig var ankommet til det lille laboratorium, der lå i udkanten af en landsby så langt fra Viktor's forældres slot, man snart kunne komme. Han havde ikke set sin far og mor siden den dag, men han savnede dem ikke, og Viktor skulle desværre hjem igen om to uger, for så var året gået. Han skulle hjem til de store sale på slottet, de mange

tjenere og de kedsommelige fester. Det var slet ikke noget, han glædede sig til.

Viktor begyndte forsigtigt at tippe flasken og rynkede så straks på næsen. De dråber, der kom ud, var blå, og de lugtede som en blanding af gammel prut og våd hund. Det var ellers ikke noget vildt og farligt, han var ved at blande. Det var bare en eliksir, som en lokal købmand havde bestilt til at hælde i sit springvand til sin fødselsdag. Når det skete, ville vandet blive lilla og dufte af sommerblomster, og alle hans gæster ville (efter planen) sige 'ih' og 'åh' og blive meget imponerede.

Viktor ville gerne have lært at blande mere farlige ting end duftevand, men han fik desværre ikke lov at lave sjove sprængstoffer. Det var en del af den aftale, hans forældre havde lavet med mester Marvi, for Viktor var adelssøn, og en dag skulle han arve både sin fars titel og forældrenes slot. De ville ikke risikere, at den kommende greve kom noget til.

Selvom væsken lugtede af hundefis på flaske, hældte Viktor alligevel lidt mere af den ned i gryden. Nu begyndte det at boble, og væsken skiftede farve fra blå til brun. Stanken blev værre og værre, og han fik tårer i øjnene, da han rørte i blandingen. Han sukkede.

”Det har taget hele min formiddag, og så lykkes det ikke engang!” mumlede han.

Han så på etiketten. ”Skumle-urt” stod der med mester Marvis sirlige bogstaver. Viktor bed sig i læben. Det var *helt sikkert* ikke den væske, hans mester havde bedt ham om at bruge. ”Du skal tage flasken med kobbersol,” havde han sagt.

Viktor skævede op på hylden, hvor flaskerne stod i lange rækker med alle deres fremmedartede navne og farver. På hver af dem var påklistret en lille seddel med navn på. Han måtte stille sig op på en trappestige for at se dem ordentligt.

”Åhr, hvis bare jeg havde fået min vilje, havde jeg slet ikke stået med alle de her flasker. Så havde jeg lavet rigtig magi og skudt ildkugler og lyn ud fra mine hænder,” vrissede han. Han havde tigget og bedt sin far om at komme i lære som rigtig magiker. ”Jeg vil så gerne lære noget. Lære noget RIGTIGT. Noget, der ikke handler om at gå i fint tøj og bukke for prinser,” havde han sagt. Hans far havde svaret, at det bare var en fiks ide, og at der ikke var nogen vej udenom. Viktor var den ældste søn, og han SKULLE være greve. Men greven var i det mindste gået med til at sende sin søn af sted et enkelt år, før han for alvor skulle i gang med at lære at danse og bukke.

”Men det bliver ikke hos en magiker. Det er alt for farligt. Du må nøjes med en alkymist,” havde hans far sagt, da Viktor havde tippet i månedsvis. Og på det punkt gav hans far sig ikke.

Viktor ledte videre på hylden med de mange flasker. ”Hm. Jeg HAR taget den forkerte flaske,” mumlede han. ”Men her er den rigtige vist.”

Han trådte ned fra stigen igen og overvejede, hvad han nu skulle gøre. Det var ikke nødvendigvis smart bare at hælde væsken fra den nye flaske oven i den forkerte blanding, han allerede var i gang med at brygge.

”Men mester Marvi siger, at jo værre det lugter, des mindre bider det. Og den der gryde lugter helt forfærdeligt, så den er garanteret ikke farlig,” tænkte Viktor, og så åbnede han flasken. Væsken indeni var sølvfarvet, uigennemsigtig og lugtede slet ikke af noget som helst.

Viktor tænkte på dengang, han ved en fejl var kommet til at lave en røgbombe, og hans mester havde tvunget ham til at gøre alle de tusindvis af glasflasker rene. Det her kunne umuligt gå værre end dengang.

Han begyndte at hælde. Væsken i flasken var så tyk, at den kom ud som én samlet stor dråbe, der

faldt dovent ned til alt det andet. Viktor fulgte den utålmodigt med øjnene.

”Om lidt siger det plop, og så har jeg løst min opgave,” tænkte han.

’Plop’ sagde det, helt efter planen. Men så begyndte det at boble for alvor nede i gryden. Væsken voksede og voksede ... og voksede ... og voksede ... Om lidt ville den slet ikke kunne VÆRE i gryden.

”Åh nej. Åh nej. Mester Marvi går amok!”

Viktor skyndte sig op på trappestigen endnu en gang. Han vidste, der måtte være noget sløveurt et sted. Det havde han set sin mester bruge, når et eller andet nede i gryderne gik for stærkt. Men han måtte skynde sig.

Han greb glasset fra hylden og åbnede det, mens han stadig stod på stigen. Samtidig begyndte en ulidelig hørm at stige op i hans næse nede fra gryden.

”Wow. Det ... STINKER!” Viktor tænkte, at han helt sikkert skulle huske denne opskrift. Den var godt nok ikke specielt velegnet til springvand og havefester, men man vidste aldrig, hvornår man kunne få noget sjov ud af at lave universets vildeste stinkbombe. Den kunne for eksempel bruges, når han om få uger skulle tilbage på sine forældres slot og sikkert blev tvunget med til en eller anden dødssyg fest.

Han sigtede omhyggeligt efter gryden og mente jo nok, han kunne ramme, selvom han stod halvanden meter over den. Så hældte han sløveurten derved.

”Om lidt har jeg fri for i dag,” sagde Viktor glad for sig selv. Han tænkte, at han ville gå ud og lægge sig i græsset og se på skyerne, der svævede forbi oppe på himlen. Og måske ville han spise et æble imens.

Imidlertid er det sådan med sløveurten, at den kan blive for gammel, og når det sker, bliver den en smule uberegnelig, og da Viktor hældte halvdelen af glassets indhold ned i gryden, trak væsken sig så meget sammen, at den kun var én stor perle på størrelse med en blomme, der lå og dirrede på grydens bund. Sekunder efter lød der et SVUSJ, og så stod der en søjle af klamt vand op, som ramte ham lige i hovedet.

Viktor var totalt uforberedt og fik overbalance på stigen. Den vippede faretruende frem og tilbage, og han kunne ingenting se, fordi han havde fået den ulækre blanding i øjnene. Han greb efter et eller andet at holde fast i og fik fat i reolen med alle mester Marvis flasker. Det hele svajede og gyngede et øjeblik faretruende, indtil han til sidst trak hele reolen og alle flaskerne med sig i et klirrende inferno.

”Hvis bare jeg ikke har brækket noget, kan jeg nå at rydde op, før mester Marvi opdager noget,” tænkte Viktor, sekundet før han ramte gulvet. Men så langt kom han desværre aldrig. For i samme øjeblik lød et øresønderrende brag.

Viktor nåede lige at tænke: ”Wow. Jeg har lavet en *rigtig* bombe. Og far sagde, at alkymi ikke var farligt!”

Og så blev alt sort.

